

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σχεδόν από πάντα, μια ετήσια λίστα που αναφέρει το πιο όμορφο και το πιο άσχημο κορίτσι κάθε τάξης στο Λύκειο του Μάουντ Ουάσιγκτον δημοσιεύεται την τελευταία Δευτέρα του Σεπτεμβρίου.

Φέτος, τίποτα δε θα είναι διαφορετικό.

Σχεδόν τετρακόσια αντίγραφα της λίστας είναι αναρτημένα αυτή τη στιγμή σε διάφορα ευδιάκριτα σημεία. Ένα είναι κολλημένο πάνω από ουρητήριο στις τουαλέτες των αγοριών στον πρώτο όροφο, ένα άλλο πάνω από την ανακοίνωση αυτών που θα παίξουν στη φθινοπωρινή παράσταση *Αναπάντεχα Δολάρια* κι ένα άλλο είναι καταχωνιασμένο ανάμεσα στα φυλλάδια για τη βία ενάντια στις γυναίκες και την κατάρτιση, στο γραφείο της νοσοκόμας. Η λίστα βρίσκεται κολλημένη πάνω στα ντουλάπια των μαθητών, κάτω από τα θρανία ή στους πίνακες ανακοινώσεων.

Στην κάτω δεξιά γωνία κάθε αντιγράφου υπάρχει μια ανάγλυφη σφραγίδα, με ένα γραμμικό σχέδιο του Λυκείου του Μάουντ Ουάσιγκτον, πριν προστεθούν στις εγκαταστάσεις η εσωτερική πισίνα, το νέο γυμναστήριο και η πτέρυγα με τα εργαστήρια τεχνολογίας. Αυτή η σφραγίδα πιστοποιούσε τα απολυτήρια που απονέμονταν στους μαθητές προτού κλαπεί από το γραφείο του διευθυντή, δεκαετίες πριν. Είναι πλέον ένα μυθικό λαθραίο αντικείμενο που χρησιμοποιείται για ν' αποθαρρύνει τους μιμητές ή τους ανταγωνιστές.

Κανείς δεν ξέρει στα σίγουρα ποιος γράφει τη λίστα κάθε χρόνο ή πώς παραδίδεται η ευθύνη της δημιουργίας της από γενιά σε γενιά. Όμως η μυστικοπάθεια δεν έχει εμποδίσει τη συνέχιση της παράδοσης. Ίσα ίσα που η ανωνυμία κάνει την επιλογή στη λίστα να φαίνεται πιο απόλυτη, πιο αμερόληπτη, πιο αντικειμενική.

Έτσι, με κάθε νέα λίστα που βγαίνει, οι ταμπέλες που χωρίζουν τα

κορίτσια στο Λύκειο του Μάουντ Ουάσιγκτον σε δεκάδες κατηγορίες—δήθεν, δημοφιλείς, εκμεταλλεύτριες, αποτυχημένες, αριβίστριες, αθλήτριες, ελαφρόμυαλες, καλά κορίτσια, κακά κορίτσια, θηλυκά κορίτσια, αγοροκόριτσα, τσουλάκια, κρυφοτσουλάκια, πρόσκαιρες παρθένες, σεμνότυφες, επιτυχημένες, κοπανατζούδες, χασικλούδες, απόκληρες, αυθεντικές, φυτά και φρικιά, και πολλές ακόμα— εξαφανίζονται τελείως. Η λίστα φέρνει έναν αέρα ανανέωσης απ' αυτή την άποψη. Μειώνει ολόκληρο τον γυναικείο πληθυσμό του σχολείου σε τρεις εντελώς ευδιάκριτες κατηγορίες:

Οι πιο όμορφες.

Οι πιο άσχημες.

Και όλες οι άλλες.

Εκείνο το πρωί, πριν χτυπήσει το πρώτο κουδούνι, κάθε κορίτσι στο Λύκειο του Μάουντ Ουάσιγκτον θα μάθει αν το όνομά του είναι στη λίστα.

Όσες δε θα είναι, θ' αναρωτιούνται πώς θα ήταν η εμπειρία, είτε καλή είτε κακή.

Τα οχτώ¹ κορίτσια που θα είναι στη λίστα θα μάθουν αναγκαστικά.

¹. Το εκπαιδευτικό σύστημα στις ΗΠΑ έχει διαφορετική κατανομή από το ελληνικό. Το λύκειο αποτελείται από τέσσερις τάξεις, εξού και τα οχτώ κορίτσια της λίστας (δύο από κάθε τάξη). (Σ.τ.Μ.)

Η ΛΙΣΤΑ

ΠΡΩΤΟΕΤΕΙΣ

Πιο άσχημη:

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΕΜΑΡΚΟ

Γνωστή και ως Νταν η Νταλικά.

Πιο όμορφη:

ΑΜΠΙ ΓΟΥΟΡΝΕΡ

Έξτρα πόντοι επειδή διέφυγε της κληρονομικότητας!

ΔΕΥΤΕΡΟΕΤΕΙΣ

Πιο άσχημη:

ΚΑΝΤΙΣ ΚΙΝΚΕΪΝΤ

Η ομορφιά δεν είναι μόνο επιφανειακή, ξέρεις.

Πιο όμορφη:

ΛΟΡΕΝ ΦΙΝ

Όλοι γουστάρουν την καινούργια.

ΤΡΙΤΟΕΤΕΙΣ

Πιο άσχημη:

ΣΑΡΑ ΣΙΝΓΚΕΡ

Είναι λες και προσπαθεί να γίνει όσο πιο άσχημη γίνεται!

Πιο όμορφη:

ΜΠΡΙΤΖΕΤ ΧΑΝΙΚΑΤ

Είδες πόσο αλλάζει ο άνθρωπος μέσα σ' ένα καλοκαίρι;

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΕΣ

Πιο άσχημη

ΤΖΕΝΙΦΕΡ ΜΠΡΙΓΚΙΣ

(Τυμπανοκρουσίες, παρακαλώ!) Τέσσερα χρόνια στη σειρά.

Συγχαρητήρια, Τζένιφερ!

Πιο όμορφη:

ΜΑΡΓΚΟ ΓΚΕΪΜΠΛ

Υποκλιθείτε στη φετινή βασίλισσα του χορού!

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Η Άμπι Γουόρνερ περπατά γύρω από τη σαλιβουρία,² με το ένα χέρι να χαϊδεύει νωχελικά τους χοντρούς ρόζους του κορμού. Ένα αεράκι περονιάζει τα πόδια της, που είναι γυμνά από το τελείωμα της κοτλέ φούστας ως τις μπαλαρίνες της. Είναι καιρός για καλσόν, αλλά η Άμπι αποφεύγει να τα φοράει όσο ακόμα αντέχει την ψύχρα – ή τουλάχιστον μέχρι να φύγει το καλοκαιρινό της μαύρισμα. Ανάλογα τι θα συμβεί πρώτο.

Το σημείο εκείνο είναι γνωστό ως το Νησί των Πρωτοετών. Εκεί συναντιούνται το πρωί και μετά το σχολείο τα πιο δημοφιλή πρωτάκια του Μάουντ Ουάσιγκτον. Την άνοιξη σχεδόν οι πάντες αποφεύγουν το Νησί των Πρωτοετών λόγω της δυσωδίας από τους πορτοκαλοκίτρινους βολβούς της σαλιβουρίας, που πέφτουν, όταν σαπίζουν, στο έδαφος και αναδίδουν δυσοσμία. Δεν είναι και τόσο κακό αυτό βέβαια, αφού την άνοιξη οι μαθητές της πρώτης θεωρούνται σχεδόν δευτεροετείς και αποφεύγουν οτιδήποτε τους κάνει να φαίνονται «μικροί».

Οι γονείς της Άμπι την άφησαν εδώ ώρες πριν, μαζί με τη μεγαλύτερη αδερφή της, τη Φερν, επειδή η Φερν είχε κάποια συνάντηση με την ομάδα ρητορικής ή κάτι τέτοιο. Ή μήπως τις Δευτέρες έχει το ακαδημαϊκό δέκαθλο;³ Η Άμπι χασμουριέται. Δε θυμάται ποιο απ' αυτά τα δυο. Όπως και να 'χει, βλακεία είναι επειδή εκείνες τις μέρες η Άμπι πρέπει να σηκωθεί πολύ πρωί για να προλάβει να κάνει ντους, να φτιά-

² Επίσης λέγεται και γίνκο το δίλοβο ή γκίνγκο μπιλόμπα. (Σ.τ.Μ.)

³ Πραγματοποιείται κάθε χρόνο τον Μάρτιο στις ΗΠΑ, αρχικά σε τοπικό και στη συνέχεια σε περιφερειακό, πολιτειακό και εθνικό επίπεδο, ανάμεσα στα σχολεία της χώρας. Αποτελείται από δεκα θεματικές ενότητες (τέχνη, οικονομικά, γλώσσα και λογοτεχνία, μαθηματικά, επιστήμη, μουσική, κοινωνικές επιστήμες, γραπτή έκθεση, συνέντευξη και ομιλία). Οι μαθητές που διαγωνίζονται προετοιμάζονται περίπου εφτά με οχτώ μήνες για το δέκαθλο. (Σ.τ.Μ.)

ξει τα μαλλιά της και να βρει τι θα φορέσει. Και τα κάνει όλα χωρίς ν' ανάψει το φως για να μην ξυπνήσει τη Φερν, με την οποία μοιράζεται τη μεγαλύτερη κρεβατοκάμαρα στο σπίτι των Γουόρνερ. Εν τω μεταξύ, η Φερν κοιμάται κυριολεκτικά μέχρι την τελευταία στιγμή επειδή δεν έχει ν' ακολουθήσει κάποια διαδικασία το πρωί, εκτός από το να πλύνει τα δόντια της, ενώ πάντα φοράει τζιν και φαρδιά μπλουζάκια.

Σήμερα το πρωί η Φερν φόρεσε γεμάτη περηφάνια ένα καινούργιο μπλουζάκι που αγόρασε από το Ίντερνετ. Έχει έναν πλουμιστό σταυρό τυπωμένο στο στήθος, που διακηρύσσει την υποταγή σε μια επικίνδυνη σέκτα πολεμιστών από την *Επίδραση της Στίλβης*, μια φουτουριστική σειρά μυθιστορημάτων επιστημονικής φαντασίας, με τα οποία όλοι οι φίλοι της Φερν έχουν πάθει εμμονή. Στο αυτοκίνητο η Φερν ζήτησε από την Άμπι να της φτιάξει δυο γαλλικές κοτσίδες, μια σε κάθε πλευρά του κεφαλιού, όπως αυτές που έχει στις μάχες η πρωταγωνίστρια της σειράς.

Η Φερν δε ζητάει ποτέ κάτι άλλο από την Άμπι, εκτός από τις γαλλικές κοτσίδες, παρότι η Άμπι μπορεί να της κάνει σινιόν ή κότσο – χτενίσματα που η Άμπι θεωρεί ότι είναι καλύτερες, πιο σοφιστικές επιλογές για τη δεκαεφτάχρονη αδερφή της. Όμως η Άμπι δε λέει ποτέ «όχι» στη Φερν· της φαίνεται, βέβαια, περίεργο που η αδερφή της ντύνεται έτσι που το παρουσιαστικό της μοιάζει σχεδόν με στολή, αν και οι κοτσίδες όντως ομορφαίνουν τη Φερν ή τουλάχιστον δείχνουν ότι ενδιαφέρεται λιγάκι για την εμφάνισή της.

Σχολικά λεωφορεία και αυτοκίνητα αρχίζουν να εμφανίζονται. Μία προς μία οι φίλες της Άμπι την καλωσορίζουν με αγκαλιές. Πέρασαν το χθεσινό βράδυ στέλνοντας φωτογραφίες προς έγκριση η μια στην άλλη, από τα φορέματα που σκέφτονται να φορέσουν στο χορό του Σαββάτου. Η Άμπι έχει ερωτευτεί ένα μαύρο σατέν φόρεμα που δένει στο λαιμό κι έχει ένα χοντρό λευκό φιόγκο γύρω από τη μέση. Το μόνο πράγμα που την συγκρατεί και δεν το έχει αγοράσει ακόμα είναι ότι καμία από τις φίλες της απ' την ίδια τάξη δε φαίνεται να ξέρει πόσο

επίσημα ντυμένη πρέπει να είσαι για να πας στους χορούς του σχολείου — εκτός φυσικά από το χορό της αποφοίτησης.

«Ω, Λίσα!» λέει η Άμπι όταν έρχεται περπατώντας από το πάρκινγκ η καλύτερή της φίλη, η Λίσα Χάνικατ. «Έδειξες στην Μπρίτζετ το φόρεμά μου για το χορό; Μήπως το βρίσκει πολύ επίσημο;»

Η Λίσα περνάει το ένα χέρι γύρω από την Άμπι και την παίρνει αγκαλιά.

«Η αδερφή μου είπε ότι είναι τέλειο! Όμορφο και γουστόζικο, χωρίς να δείχνει ότι προσπαθείς υπερβολικά».

Η Άμπι αναστενάζει με ανακούφιση μετά την έγκριση της Μπρίτζετ. Εκείνη και η Λίσα είναι τα μόνα κορίτσια από την παρέα με μεγαλύτερες αδερφές που πηγαίνουν κι αυτές στο Μάουντ Ουάσιγκτον. Όχι ότι η Φερν έχει καμία σχέση με την Μπρίτζετ.

Η Άμπι πέρασε καλεσμένη μερικές μέρες το καλοκαίρι στο εξοχικό της Λίσα. Ευτυχώς δηλαδή, γιατί αλλιώς το μόνο που θα έκανε στις διακοπές θα ήταν να συνοδεύει την αδερφή της στις επισκέψεις στα κολέγια όπου σκέφτεται να πάει.

Εκείνη τη βδομάδα η Άμπι και η Λίσα τρύπωσαν μια δυο φορές στο δωμάτιο της Μπρίτζετ για να ψαχουλέψουν. Έχωσαν τα κεφάλια τους στην ντουλάπα της. Βρήκαν μερικά χαρτάκια με τηλέφωνα αγοριών κρυμμένα στην μπιζουτιέρα της και φόρεσαν στο χέρι τους το τυχερό της βραχιόλι. Δοκίμασαν όλα τα καλλυντικά της, που είχε τακτοποιήσει τέλεια πάνω στο λευκό μπουντουάρ από λυγαριά. Η Άμπι πάντα ονειρευόταν να έχει το δικό της, αλλά δε χωρούσε. Το γραφείο της Φερν έπιανε πάρα πολύ χώρο στο δωμάτιό τους.

Η Μπρίτζετ καθόταν κυρίως μόνη της εκείνη τη βδομάδα, στέλνοντας μηνύματα από το κινητό στους φίλους της και διαβάζοντας μια στοίβα βιβλία που είχε φέρει μαζί της. Μόνο για μια δυο ώρες πήγαινε στην παραλία με την Άμπι και τη Λίσα. Όμως, ένα βροχερό βράδυ, η Μπρίτζετ τούς επέτρεψε να καθίσουν στο δωμάτιό της. Τους έφτιαξε

μπούκλες στα μαλλιά με το χοντρό ψαλίδι της και τις άφησε να δουν μια μελοδραματική παλιά ταινία καθισμένες στην άκρη του μεγάλου κρεβατιού της, με τα αφράτα σκεπάσματα. Η Άμπι και η Λίσα την ρώτησαν πώς ήταν πραγματικά το Μάουντ Ουάσιγκτον και η Μπρίτζετ τούς έδωσε πολλές χρήσιμες, ειλικρινείς συμβουλές, όπως να προσέχουν όταν τα φτιάχνουν με μεγαλύτερα αγόρια, να κουτσομπολεύουν μόνο με φίλες που εμπιστεύονται απόλυτα και πώς να κρύβουν τη μυρωδιά από αλκοόλ στην ανάσα τους από τους γονείς τους.

Η Φερν, πάλι, έδινε απλώς συστάσεις για το ποιος καθηγητής μαθηματικών στο σχολείο έκανε καλό μάθημα. Και η Άμπι αναρωτήθηκε πολλές φορές αν η Μπρίτζετ γνώριζε ποια ήταν η Φερν, παρά το γεγονός ότι και τα δύο κορίτσια πήγαιναν στην ίδια τάξη.

Η Λίσα ετοιμάζεται ν' ανοίξει κουβέντα με τις υπόλοιπες φίλες τους, όταν η Άμπι τής αρπάζει το μπράτσο και της ψιθυρίζει:

«Τελείωσες την εργασία για τη Γεωλογία;»

Η Λίσα παίρνει μια κατσούφικη έκφραση.

«Άμπι, δε γίνεται ν' αντιγράφεις συνέχεια τις εργασίες μου! Δεν πρόκειται να μάθεις τίποτα».

«Σε παρακαλώ πολύ! Κόλλησα ψάχνοντας φορέματα χθες βράδυ. Είναι η τελευταία φορά», λέει η Άμπι κι ακουμπάει το χέρι της πάνω στην καρδιά της. «Το υπόσχομαι».

Η Λίσα αναστενάζει, αλλά μετά τσιμπάει το μάγουλο της Άμπι.

«Πώς να πω όχι σε τέτοια φατσούλα;»

Λίγα λεπτά αργότερα, η Λίσα βγαίνει τρέχοντας με τη μακριά καστανή κοτσίδα της να ταλαντεύεται πίσω της. «Άμπι!» ουρλιάζει, τόσο δυνατά που όλοι όσοι βρίσκονται στο Νησί των Πρωτοετών γυρίζουν να κοιτάξουν. Χάνει την ισορροπία της στα τελευταία βήματα και αρπάζεται από την Άμπι για να μην πέσει. «Είσαι η πιο όμορφη πρωτοετής στο Λύκειο του Μάουντ Ουάσιγκτον!»

Η Άμπι ανοιγοκλείνει τα μάτια με έκπληξη.

«Τι είμαι;»

«Είσαι στη λίστα, χαζούλα! Στη λίστα! Και η αδερφή μου είναι». Η Λίσα κοιτάζει τα άλλα κορίτσια και τα σιδεράκια της λαμπυρίζουν όπως χαμογελάει με περηφάνια. «Ανακηρύχθηκες το πιο όμορφο κορίτσι της πρώτης τάξης!»

Η Άμπι ανοίγει το στόμα γεμάτη έκπληξη. Αν και δεν είναι σίγουρη για τι πράγμα μιλάει ακριβώς η Λίσα, προφανώς πρόκειται για κάτι που πρέπει να την ενθουσιάσει. Ευτυχώς, μια από τις φίλες της ρωτάει «Ποια λίστα;» και όλες περιμένουν να τους εξηγήσει η Λίσα.

Όσο τους εξηγεί, η Άμπι κουνάει το κεφάλι, προσποιούμενη ότι δεν είναι τόσο άσχετη με το θέμα, όσο οι υπόλοιπες. Φυσικά, η Φερν δεν έκανε τον κόπο να της αναφέρει αυτό το τόσο σημαντικό πράγμα, όπως ακριβώς δεν έχει καμία ιδέα ποιο φόρεμα είναι κατάλληλο για τον εναρκτήριο χορό του σχολείου. Μερικές φορές η Άμπι εύχεται να είχε αδερφή την Μπρίτζετ.

Καλά. Πολλές φορές.

Οι φίλες της Άμπι χοροπηδάνε μία μία γύρω της, αγκαλιάζοντάς την και δίνοντάς της συγχαρητήρια, και κάθε αγκαλιά κάνει την καρδιά της να πεταρίζει λίγο πιο γρήγορα. Αν και τα αγόρια της πρώτης τάξης δείχνουν και καλά αδιάφορα για τους πανηγυρισμούς τους, η Άμπι παρατηρεί ότι έχουν μεταφέρει τις πάσες που παίζουν λίγο πιο κοντά στο μέρος όπου στέκεται.

Αλλά ακόμα δεν έχει καταλάβει τι γίνεται. Υπάρχουν πολλά όμορφα κορίτσια στην πρώτη τάξη και η Άμπι έχει καλές σχέσεις με τα περισσότερα. Της άξιζε όντως να είναι η αρχηγός της αγέλης;

Είναι περίεργη, ξένη αίσθηση για εκείνη.

«Λυπάμαι, κορίτσια, που δεν επιλεχθήκατε», λέει ξαφνικά η Άμπι στις άλλες και το εννοεί λιγάκι.

«Σε παρακαλώ», λέει η Λίσα δείχνοντας το στόμα της. «Ποιος θα με ψηφίσει πιο όμορφη με αυτές τις σιδηροδρομικές ράγες στη μούρη μου;»

«Σκάσε!» φωνάζει η Άμπι χτυπώντας τη Λίσα. «Είσαι τόσο όμορφη! Πολύ πιο όμορφη από μένα!»

Η Άμπι το πιστεύει ειλικρινά. Μάλιστα, είναι τυχερή που κατάφερε να μπει στη λίστα φέτος, γιατί, μόλις η Λίσα βγάλει επιτέλους τα σιδεράκια της, θα χάσει τελείως το παιχνίδι. Η Λίσα είναι τουλάχιστον δώδεκα πόντους πιο ψηλή από την Άμπι, με μακριά μαύρα μαλλιά που πάντα λάμπουν και μια μικροσκοπική ελιά στο αριστερό της μάγουλο. Έχει τέλειο σώμα, με καμπύλες και πλούσιο στήθος. Αλήθεια, το μοναδικό πράγμα που δεν είναι τέλειο πάνω στη Λίσα είναι τα σιδεράκια της. Καλά, ίσως και οι πατούσες της, που είναι κάπως μεγάλες. Αλλά ο κόσμος συνήθως παραβλέπει τέτοιου είδους ψεγάδια.

«Δεν είναι να σου κάνει κανείς κομπλιμέντο, Άμπι», λέει η Λίσα γελώντας. «Αλλά σοβαρά τώρα, είναι μεγάλη υπόθεση».

Η Άμπι χαμογελάει. Ποτέ δεν ένιωσε μεγαλύτερο ενθουσιασμό για τα τέσσερα χρόνια που έρχονται απ' όσο αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή. «Μακάρι να ήξερα ποιος με διάλεξε για να του πω ευχαριστώ». Η σκέψη ότι ένα κορίτσι ή ίσως μια επιτροπή της έκανε αυτή την τιμή είναι απίστευτα συναρπαστική. Έχει φίλες, μεγαλύτερες φίλες, που δε γνώριζε. «Και λοιπόν... πού βρήκες τη λίστα;»

«Είδα ένα αντίγραφο στον πίνακα ανακοινώσεων κοντά στο γυμναστήριο», λέει η Λίσα. «Υπάρχει παντού».

«Λες να μπορώ να πάρω κανένα;» αναρωτιέται η Άμπι. Θέλει να κρατήσει ως ενθύμιο τη λίστα. Ίσως σε ένα λεύκωμα ή σε ένα κουτί.

«Άνετα! Πάμε να πάρουμε ένα!»

Τα κορίτσια κρατιούνται από το χέρι ενώ μπαίνουν τρέχοντας στο σχολείο.

«Ποια άλλη είναι στη λίστα;» ρωτάει η Άμπι. «Εκτός από εμένα και την αδερφή σου;»

«Μμμ, η πιο άσχημη πρωτοετής είναι η Ντανιέλ Ντεμάρκο».

Η Άμπι επιβραδύνει το βήμα της. «Περίμενε. Η λίστα αναφέρει και

άσχημα κορίτσια;» Πάνω στον ενθουσιασμό της, δεν το είχε καταλάβει. Σαν να χάθηκε η χαρά από όλο αυτό.

«Ναι», λέει η Λίσα τραβώντας την μπροστά. «Περίμενε να την διαβάσεις. Όποιος την έγραψε φέτος έβαλε και κάτι χιουμοριστικό δίπλα σε κάθε όνομα. Όπως ότι η Ντανιέλ είναι *ο Νταν η Νταλίκα*».

Η Άμπι δεν κάνει παρέα με την Ντανιέλ Ντεμάρκο, αλλά είναι μαζί στο μάθημα γυμναστικής. Είδε την Ντανιέλ να εντυπωσιάζει στον υποχρεωτικό αγώνα 1.500 μέτρων την περασμένη βδομάδα. Ήταν αξιοθαύμαστο και η Άμπι θα μπορούσε να τρέξει πιο γρήγορα από τον άθλιο χρόνο των δεκαεφτά λεπτών που έκανε τελικά, επειδή δεν ήθελε να είναι ιδρωμένη όλη την υπόλοιπη μέρα. Φυσικά, ένωσε άσχημα που η Ντανιέλ είχε ονομαστεί το ασχημότερο κορίτσι στην τάξη τους, αλλά φαινόταν αρκετά σκληρή για να το αντέξει. Και ήλπιζε ότι η Ντανιέλ θα καταλάβαινε πως υπήρχαν και άλλα κορίτσια που θα μπορούσαν να επιλεχθούν ως πιο άσχημα. Όπως συνέβη και στην περίπτωση της Άμπι. Απλώς της έτυχε.

«Τι έγραφε για μένα;»

Η Λίσα χαμηλώνει το κεφάλι και ψιθυρίζει «Σε συγχαίρει επειδή υπερνίκησες τα γονίδια», πριν ξεσπάσει σε ένα αμήχανο χαχανητό.

Η Φερν.

Η Άμπι δαγκώνει το μάγουλό της από μέσα και μετά ρωτάει:

«Η Φερν είναι η πιο άσχημη τριτοετής;»

«Α όχι», λέει γρήγορα η Λίσα. «Είναι αυτό το φρικιό, η Σάρα Σίνγκερ, που κάθεται σκυθρωπή στο παγκάκι κοντά στο Νησί των Πρωτοετών». Η Άμπι χαμηλώνει τα μάτια και γνέφει αργά με το κεφάλι. Υποψιάζεται ότι η Λίσα μπορεί να δει την ενοχή της, επειδή την χτυπάει φιλικά στην πλάτη. «Κοίτα, Άμπι. Μην ανησυχείς για το σχόλιο για τα γονίδια. Δεν αναφέρει το όνομα της Φερν. Είμαι σίγουρη ότι πολλοί δεν ξέρουν καν ότι είστε αδερφές!»

«Μπορεί», λέει η Άμπι, ελπίζοντας ότι είναι αλήθεια αυτό που ισχυ-

ρίζεται η Λίσα. Αλλά ακόμα κι αν τα παιδιά στο σχολείο δεν ξέρουν ότι είναι συγγενείς, σίγουρα θα το ξέρουν οι καθηγητές. Ήταν μια από τις χειρότερες σκέψεις που έκανε για το Μάουντ Ουάσιγκτον: ότι οι καθηγητές της θα καταλάβουν μέσα σε λίγες βδομάδες ότι η Άμπι δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο έξυπνη, όσο η Φερν.

Η Λίσα συνεχίζει:

«Και τέλος πάντων, πάντα η Φερν παίρνει τα εύσημα. Και κάθε φορά που γίνεται αυτό, χαίρεσαι για κείνη. Θυμάσαι τότε που με ανάγκασες να καθίσω σ' αυτό τον τρίωρο διαγωνισμό ανάγνωσης λατινικής ποίησης, στον οποίο συμμετείχε η Φερν;»

«Ήταν πολύ σοβαρή υπόθεση. Απ' όλο το σχολείο επιλέχθηκε η Φερν να κάνει την απαγγελία και κέρδισε πολλά χρήματα για υποτροφία στο πανεπιστήμιο».

Η Λίσα κοιτάζει ψηλά.

«Ναι, σωστά, θυμάμαι. Τώρα είναι η σειρά σου να σε προσέξουν».

Η Άμπι σφίγγει το χέρι της φίλης της. Εντάξει, το σχόλιο για τα γονίδια ήταν κακία. Αλλά η Λίσα έχει δίκιο. Δε θα το έλεγε ποτέ η Άμπι αυτό. Και πάντα ενθαρρύνει τη Φερν για τις προκολεγιακές ασχολίες της. Ποτέ δεν παραπονέθηκε για το πολύ πρωινό ξύπνημα ή για όλες αυτές τις επισκέψεις στα κολέγια, που έκαναν το καλοκαίρι.

Τουλάχιστον όχι μεγαλόφωνα.

Όταν πλησιάζουν στο γυμναστήριο, η Λίσα προχωράει λίγο πιο μπροστά.

«Εδώ είναι», ανακοινώνει χτυπώντας το χαρτί στον πίνακα με το δάχτυλό της. «Γραμμένο ξεκάθαρα».

Η Άμπι βλέπει το όνομά της στην κορυφή της λίστας. Το δικό της όνομα! Όταν το βλέπει, όλο αυτό μοιάζει πολύ πιο αληθινό, σαν να το κέρδισε με την αξία της. Είναι επισήμως το πιο όμορφο κορίτσι στην πρώτη τάξη.

Δεν είναι σίγουρη πόση ώρα στέκεται εκεί να το κοιτάζει. Αλλά τελικά η Λίσα την τσιμπάει στο μπράτσο. Δυνατά.

Η Άμπι παίρνει το βλέμμα της από τον πίνακα ανακοινώσεων. Η Φερν περπατάει στο διάδρομο με απίστευτη αποφασιστικότητα, με τις τιράντες από την τσάντα της σφιγμένες γύρω από τους ώμους και τις ουρές από τις γαλλικές κοτσίδες της να κουνιούνται απ' τη μια μεριά στην άλλη.

Η Άμπι δεν μπορεί να καταλάβει αν η Φερν ξέρει ότι η αδερφή της είναι στη λίστα. Η Φερν περπατάει με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, όπως κάθε φορά που είναι στο σχολείο: σαν να μην υπάρχει η Άμπι.

Η Άμπι περιμένει να στρίψει η Φερν στη γωνία. Μετά τραβάει τη λίστα από τον πίνακα, βγάζοντας τα συρραπτικά με το μικρό νύχι, ενώ προσέχει να μη σκίσει τις άκρες του χαρτιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Στο διπλανό στενό, η Ντανιέλ Ντεμάρκο συνειδητοποιεί ότι έχασε το λεωφορείο της. Είναι πολύ ήσυχα, ειδικά για Δευτέρα. Τίποτα δεν ακούγεται εκτός από τους κλασικούς πρωινούς ήχους: το τιτίβισμα των πουλιών, το *κλικ κλικ κλικ* από τις αυτόματες πόρτες των γκαράζ που ανοίγουν, τον μεταλλικό θόρυβο από το σύρσιμο των σκουπιδοτενεκέδων έξω απ' τις αυλές.

Αργοπορημένη για το σχολείο, πεινασμένη για πρωινό, παντελώς εξαντλημένη. Δεν είναι αυτός τρόπος να ξεκινάς τη βδομάδα.

Αλλά η Ντανιέλ ακόμα πιστεύει ότι η χθεσινή νύχτα το άξιζε.

Κοιμόταν ήδη δύο ώρες όταν χτύπησε το τηλέφωνό της.

«Παρακαλώ;» ρώτησε ενώ ταυτόχρονα χασμουριόταν.

«Καλά, πώς γίνεται να κοιμάσαι; Είναι μεσάνυχτα ακόμα».

Η Ντανιέλ τσέκαρε ότι η πόρτα του δωματίου της ήταν κλειστή. Δε θ' άρесе καθόλου στους γονείς της που ο Άντριου τηλεφωνούσε τόσο αργά. Όταν αναφέρονταν σ' αυτόν, έλεγαν ακόμα ο φίλος σου από την κατασκήνωση, παρότι τους είχε διορθώσει εκατομμύρια φορές. Λες και η λέξη *αγόρι* ήταν γλωσσοδέτης. Ή ίσως γι' αυτό ακριβώς ν' ανησυχούσαν, επειδή ο Άντριου ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος. Αλλά εφόσον οι γονείς της τον κατέτασσαν στην ίδια κατηγορία με την κολλητή της τη Χόουπ, τότε το είχαν παρακάνει με τους κανόνες για το πότε, πού και πώς μπορεί να περνάει η Ντανιέλ την ώρα της με τον Άντριου.

Μέχρι στιγμής, αυτό ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι της επιστροφής τους από την κατασκήνωση στη λίμνη Κλόβερ, όπου δούλευαν ως ομαδάρχες το καλοκαίρι. Έχασαν την ελευθερία να βρίσκονται και να μιλάνε όποτε θέλουν. Δεν υπήρχαν πια νύχτες που ο Άντριου ξετρώπωνε από το σκοτάδι και γρατσούναγε το τζάμι στο παράθυρο πάνω

από το κρεβάτι της. Ούτε βαρκάδες καταμεσής της λίμνης, περιμένοντας να τους ξαναφέρει το αεράκι πίσω στην προβλήτα.

Ήδη ένωθε ότι είχαν περάσει δεκαετίες από το καλοκαίρι.

Η Ντανιέλ τράβηξε το πάπλωμα πάνω από το κεφάλι της και χαμήλωσε τη φωνή της.

«Τα φώτα κλείνουν, κατασκηνωτές», τον πείραξε.

Ο Άντριου αναστέναξε.

«Συγγνώμη που σε ξύπνησα, αλλά είμαι πολύ τσιτωμένος για να κοιμηθώ. Μ' έχει πλημμυρίσει η αδρεναλίνη από τον αγώνα και δε βρίσκω τρόπο να εκτονωθώ».

Η Ντανιέλ και η Χόουπ τον έβλεπαν από τις κερκίδες εκείνο το απόγευμα, περιορισμένο σε ένα ατελείωτο ζέσταμα στην άκρη του γηπέδου, ενώ το γρασίδι διαλυόταν από τα ποδοσφαιρικά παπούτσια των άλλων παικτών. Χοροπηδούσε στις μύτες των ποδιών, έκανε επιτόπια άλματα ή έτρεχε σηκώνοντας τα γόνατα ψηλά για να ζεσταθεί. Ύστερα από κάθε αγώνα, ο Άντριου έριχνε μια ματιά στον κόουτς, με τα δάχτυλα σταυρωμένα γύρω από το προστατευτικό του γυαλιστερού άσπρου κράνους. Γεμάτος ελπίδα.

Ένωθε πολύ άσχημα για εκείνον. Ήταν το τέταρτο παιχνίδι της σεζόν και δεν είχε παίξει ούτε λεπτό. Τι θα πείραζε να δινόταν μια ευκαιρία σε δευτεροετείς όπως ο Άντριου; Το Μάουντ Ουάσιγκτον έχανε τρεις πόντους μέχρι το ημίχρονο. Οι Ορειβάτες δεν είχαν κερδίσει ούτε έναν αγώνα.

«Ναι, αλλά σου πήγαινε πολύ η εμφάνιση», του είπε.

Ο Άντριου γέλασε ξερά και η Ντανιέλ κατάλαβε ότι ήταν ακόμα αναστατωμένος.

«Θα προτιμούσα να μη με σηκώνουν καν για προθέρμανση αν δεν πρόκειται να παίξω καθόλου. Απλώς με βάζουν στους αναπληρωματικούς. Είναι εξευτελιστικό να στέκομαι στην άκρη και να μην κάνω απολύτως τίποτα, ενώ μας αλλάζουν τα φώτα στο ένα παιχνίδι μετά το

άλλο. Θα μπορούσα να κάθομαι στις κερκίδες και να τρώω πατατάκια μ' εσένα και τη Χόουπ, εδώ που τα λέμε».

«Έλα τώρα, Άντριου. Και πάλι είναι τιμητικό. Είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν ένα σωρό άλλοι δευτεροετείς που θα σκότωναν για να μπουν στην ομάδα».

«Μπορείς, λέει. «Ξέρεις, ο Τσακ έπαιξε σε όλο το δεύτερο ημίχρονο. Μακάρι να ήμουν μεγαλόσωμος σαν αυτόν. Πρέπει να κάνω περισσότερα βάρη και ίσως να δοκιμάσω κι αυτά τα ροφήματα πρωτεΐνης. Είμαι πολύ κοκαλιάρης. Είμαι ο πιο αδύνατος στην ομάδα».

«Δεν είσαι. Και τέλος πάντων, γιατί θέλεις να γίνεις σαν τον Τσακ; Ναι, εντάξει, είναι μεγαλόσωμος... αλλά δε σημαίνει ότι είναι σε καλή φόρμα. Είμαι σίγουρη ότι τον νικάς στο τρέξιμο».

Ο Άντριου το σκέφτηκε λίγο.

«Αλήθεια είναι. Ο τύπος τρώει όλο αηδίες. Δε νομίζω να ξέρει τι είναι τα λαχανικά, εκτός κι αν βρίσκονται σε ένα Big Mac. Γι' αυτό δεν μπορεί να βρει γκόμενα».

Γέλασαν και οι δύο με το σχόλιο. Η Ντανιέλ ήταν σχεδόν σίγουρη ότι ο Άντριου ήξερε πως δεν τρελαινόταν κιόλας για τον φίλο του τον Τσακ. Ο Τσακ φορούσε πάντα κολόνια. Ο Άντριου της είχε πει μια φορά ότι ο Τσακ έχει ένα ειδικό ράφι για τις κολόνιες του, τις οποίες επιδεικνύει περήφανα, και ότι ποτέ δε φεύγει από το σπίτι χωρίς να βάλει λίγη. Φοράει κολόνια ακόμα και πριν κάνει βάρη στο γκαράζ του σπιτιού του. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Άντριου, ο Τσακ αηδιάζει τελείως από τη μυρωδιά του ιδρώτα, ακόμα και του δικού του.

Η Ντανιέλ χρειάστηκε μερικές βδομάδες μέχρι να καταλάβει τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονται ο Άντριου και οι φίλοι του μεταξύ τους. Τα αγόρια είναι υπερβολικά ανταγωνιστικά και ειδικά ο Τσακ και ο Άντριου. Τα πάντα μεταξύ τους είναι μια διαμάχη: οι βαθμοί, τα καινούργια αθλητικά, ποιος θα φτάσει μέχρι το σιντριβάνι πρώτος. Τα περισσότερα απ' αυτά φαίνονταν φυσιολογικές αντιδράσεις των αγο-

ριών στην Ντανιέλ, αλλά πού και πού ο Άντριου έπαιρνε πολύ βαριά κάποια ηλίθια «ήπτα». Και η Ντανιέλ ήταν ανταγωνιστική, αλλά αν και καταλάβαινε τον πόνο του Άντριου από την αποτυχία, εκείνη ποτέ δεν τα έβαζε με τους φίλους της. Δεν ήθελε ούτε καν να σκεφτεί πόσο χάλια θα ήταν αν εκείνη ή η Χόουπ δεν έμπαιναν μαζί στην ομάδα κολύμβησης.

«Α!» είπε ο Άντριου. «Ξέρεις τι έμαθα σήμερα; Ακόμα κι αν δεν παίξω καθόλου αυτή τη σεζόν, μου δίνουν και πάλι μια εμφάνιση επείδη ντύθηκα και έκανα προπόνηση με την ομάδα».

«Είσαι πολύ σέξι όταν την φοράς», είπε η Ντανιέλ. Ήταν λίγο σαχλό το σχόλιο, αλλά ήξερε ότι έτσι θα νιώσει καλύτερα ο Άντριου.

«Δε με νοιάζει για την εμφάνιση. Θα ήταν τέλεια να σε δω να την φοράς φέτος το χειμώνα».

«Είσαι πολύ γλυκός», είπε η Ντανιέλ κοκκινίζοντας στο σκοτάδι. Θα ήταν όντως τέλεια να φορέσει την εμφάνιση του Άντριου, τουλάχιστον μέχρι να κερδίσει τη δική της.

«Θα μείνεις στο τηλέφωνο μαζί μου;» ρώτησε σιγά. «Μόνο για λίγο;»

Η Ντανιέλ έφτιαξε το μαξιλάρι της και μαζί με τον Άντριου άλλαξαν ταυτόχρονα τα κανάλια στην τηλεόραση, λες και τα τηλεκοντρόλ τους ήταν συγχρονισμένα. Γελούσαν με τις περίεργες μεταμεσονύχτιες διαφημίσεις προϊόντων που κατέκλυζαν τα καλωδιακά κανάλια: Μαλλιά σε σπρέι. Μηχανήματα γυμναστικής για το σπίτι, που έμοιαζαν εμπνευσμένα από μεσαιωνικά βασανιστήρια. Κρέμες για πρησμένα πρόσωπα με ακμή. Χάπια αδυνατίσματος με αρχαία κινέζικα μυστικά συστατικά.

Η Ντανιέλ αποκοιμήθηκε με το αυτί της πάνω στο κινητό, την ώρα που αναβόσβηναν εικόνες «πριν και μετά» από την τηλεόραση στο σκοτάδι. Η μπαταρία τελείωσε γύρω στις 4:30 το πρωί. Και μαζί και το ξυπνητήρι που είχε βάλει στο κινητό.

Για την αγάπη —ή κάτι κοντινό σε αυτήν— έχασε το λεωφορείο.

Η Ντανιέλ πάει να πιάσει το κινητό για να τηλεφωνήσει σπίτι, όταν βλέπει ένα σημειωματάριο στο δρόμο, ορθάνοιχτο, με τα φύλλα να φτερουγίζουν. Το σηκώνει και το χρησιμοποιεί ως προστατευτικό για τα μάτια της από τον ήλιο και τότε βλέπει σε απόσταση περίπου τριών τετραγώνων το σχολικό της να φτάνει στην επόμενη στάση. Το έχασε για τόσο λίγο.

Κατεβάζει το πιγούνι και κοιτάζει με τα βλέφαρα σηκωμένα.

Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, έχει ήδη αρχίσει να τρέχει.

Το σώμα της δεν είναι ζεστό και ανησυχεί μήπως πάθει καμιά θλάση. Σίγουρα δεν αξίζει να κυνηγήσει το σχολικό και να πάθει κανέναν τραυματισμό που μπορεί να την εμποδίσει από την κολύμβηση. Αλλά λίγες δρασκελιές μετά και η Ντανιέλ έχει βρει έναν άνετο ρυθμό. Μια ευχάριστη ζέστη κινητοποιεί τα χέρια και τα πόδια της.

Το σχολικό κινείται αργά πριν σταματήσει τελείως επειδή ένα αυτοκίνητο ξεπαρκάρει. Η Ντανιέλ καλύπτει γρήγορα την απόσταση.

«Έι!» φωνάζει όταν πλησιάζει αρκετά και αναγνωρίζει τους μαθητές στη γαλαρία. «Έι!»

Όμως τα παιδιά είναι πολύ απασχολημένα μεταξύ τους για να προσέξουν την Ντανιέλ. Το λεωφορείο επιταχύνει κι ένα σύννεφο πετάγεται από την εξάτμιση προκαλώντας τσούξιμο στα μάτια της. Στρίβει αριστερά και σταματάει σ' ένα σημείο όπου να μπορεί να την δει ο οδηγός από τον πλαϊνό καθρέφτη. Φωνάζει ξανά προσπαθώντας να ξεπεράσει το θόρυβο της μηχανής. Χτυπάει τη γροθιά της πάνω στο φτερό, όσο πιο δυνατά μπορεί.

Το λεωφορείο σταματάει απότομα. Τα παιδιά την κοιτάνε σοκαρισμένα. Η Ντανιέλ απομακρύνει από το πρόσωπό της τα τσουλούφια από τα καστανά μαλλιά της την ώρα που ανοίγει η πόρτα.

«Θα μπορούσες να σκοτωθείς», λέει θυμωμένα ο οδηγός.

Η Ντανιέλ ζητάει συγγνώμη προσπαθώντας ν' ανασάνει. Ανεβαίνει

τα σκαλιά, κρατάει το σημειωματάριο πάνω από το κεφάλι της σαν κύπελλο και περιμένει κάποιος να το διεκδικήσει.

Αφού έβαλε το παλτό της στο ντουλάπι της, η Ντανιέλ κατευθύνεται στην καφετέρια του σχολείου με την κολλητή της τη Χόουπ. Ξύπνησε πολύ αργά, δεν πρόλαβε να φάει πρωινό και σίγουρα δε θ' αντέξει μέχρι το μεσημέρι χωρίς φαγητό. Προσπερνάει τον πάγκο με τα μπίιγκελ, επειδή οι υδατάνθρακες της προκαλούν νύστα και είναι ήδη κουρασμένη. Ελπίζει ότι θα βρει κάτι στους αυτόματους πωλητές εκτός από πατατάκια και σοκολάτες. Η Ντανιέλ τρώει όλο και περισσότερο από τότε που μπήκε στην ομάδα κολύμβησης των πρωτοετών και το σώμα της έχει μονίμως μια απεγνωσμένη ανάγκη για φαγητό. Θέλει να το προσέχει και να το ταΐζει καλά.

Ένα μεγαλύτερο αγόρι περνάει δίπλα από τα κορίτσια καθώς μπαίνουν στην καφετέρια.

«Εί! Ο Νταν η Νταλικά!» λέει και δίνει μια στην πλάτη της Ντανιέλ.

«Σ' εσένα μιλούσε;» ρωτάει η Χόουπ.

Η Ντανιέλ είναι πολύ σαστισμένη και δεν αντιδρά. Προσπαθεί να δει το πρόσωπο του αγοριού, να δει μήπως τον ξέρει, αλλά έχει ήδη εξαφανιστεί.

«Μμμ... δεν έχω ιδέα».

Τότε τα δυο κορίτσια βλέπουν ότι ολόκληρο το τζάμι στον αυτόματο πωλητή είναι καλυμμένο με χαρτιά. Η Ντανιέλ υποθέτει ότι τα έβαλε καμιά υπερδραστήρια λέσχη του σχολείου, που ψάχνει απελπισμένα για μέλη, μέχρι που τραβάει ένα χαρτί και το διαβάσει.

Νταν η Νταλικά;

Η πιο άσχημη;

Μια κράμπα απλώνεται μέσα της σφίγγοντας και τον τελευταίο μυ του κορμιού της.

Το να την αποκαλούν άσχημη πάει κι έρχεται. Φυσικά και η Ντανιέλ

έχει ξανακούσει αυτή την προσβολή. Υπάρχει κανένα κορίτσι στον κόσμο που να μην την έχει ακούσει; Και παρότι δε χαίρεται κιόλας, η λέξη *άσχημος* είναι πράγμα που οι άνθρωποι λένε ο ένας για τον άλλο και καμιά φορά και για τον εαυτό τους, χωρίς να το πολυσκέφτονται. Είναι μια λέξη τόσο σπάνια, που σχεδόν είναι άνευ σημασίας.

Σχεδόν.

Αλλά η φράση *ο Νταν η Νταλίκα* είναι τελείως διαφορετική. Την πληγώνει, κι ας ξέρει ότι δεν είναι και ιδιαίτερα θηλυκό κορίτσι. Όταν φοράει φορέματα, νιώθει περίεργα, λες και φοράει κουστούμι, λες και υποκρίνεται ότι είναι κάποια άλλη. Μακιγιάζ βάζει μόνο τα Σαββατοκύριακα και πάλι μόνο λίγο λιπ γκλος και λίγη μάσκαρα. Ποτέ δεν τρύπησε τα αυτιά της, επειδή φοβάται μέχρι θανάτου τις βελόνες.

Μόνο που η Ντανιέλ έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός κοριτσιού: στήθος, μακριά μαλλιά, αγόρι.

Η Χόουπ ξεκολλάει ακόμα μια λίστα και παίρνει μια βαθιά ανάσα, όπως κάνει πριν βουτήξει κάτω από το νερό.

«Ωχ, όχι, Ντανιέλ... τι είναι αυτό;»

Η Ντανιέλ δεν απαντά. Κοιτάζει την αντανάκλασή της στο τετραγωνάκι πάνω, που μόλις αποκαλύφθηκε στο τζάμι του αυτόματου πωλητή. Μερικές ανάκατες καστανές τούφες περιβάλλουν το πρόσωπό της. Δε θα έπρεπε να την εκπλήσσει —βρίσκει σπασμένες τρίχες στο εσωτερικό του σκούφου της έπειτα από κάθε προπόνηση—, αλλά νιώθει έκπληκτη. Προσπαθεί να τις φτιάξει με το χέρι της, που ξαφνικά έχει ιδρώσει, αλλά οι τούφες ξαναπετάγονται. Βγάζει το λαστιχάκι από την αλογοουρά της και κουνάει τα μαλλιά της. Είναι ξηρά και θαμπά από το χλώριο και δεν κινούνται σαν κανονικά μαλλιά. Άξαφνα της θυμίζουν κακής ποιότητας περούκα.

Η Ντανιέλ παίρνει το βλέμμα από την αντανάκλασή της και βλέπει ότι τα ντουλάπια έξω από την καφετέρια είναι γεμάτα χαρτιά. Στραβοκαταπίνοντας λέει:

«Χόουπ, νομίζω ότι αυτή η λίστα βρίσκεται παντού στο σχολείο».

Χωρίς κουβέντα παραπάνω, τα δυο κορίτσια φεύγουν από την καφετέρια, χωρίζονται κι αρχίζουν να τρέχουν προς τη μια και την άλλη μεριά του διαδρόμου. Σκίζουν κάθε αντίγραφο της λίστας που βλέπουν.

Αν και η Ντανιέλ χαίρεται που κάνει κάτι αθλητικό, είναι επίσης η δεύτερη τρεχάλα της από το πρωί, χωρίς να έχει φάει πρωινό. Ψάχνει βαθιά μέσα της να βρει τη δύναμη να συνεχίσει να βάζει το ένα πόδι μπροστά από το άλλο, σαν ένα καλαμάκι που κινείται γύρω γύρω στον πάτο ενός αναψυκτικού. Φτάνει στο τέρμα του διαδρόμου και πέφτει πάνω στον Άντριου που στέκεται μαζί με μερικούς ακόμα δευτεροετείς από την ομάδα ποδοσφαίρου.

Όπως ο Τσακ.

«Ε, είναι ο Νταν!» φωνάζει ο Τσακ με φωνή πιο βαθιά απ' ό,τι συνήθως. «Ο Νταν η Νταλικά!»

Τα αγόρια την κοιτάζουν και γελάνε.

Έχουν δει τη λίστα.

Που σημαίνει ότι την έχει δει κι ο Άντριου.

«Άντε, Άντριου», λέει ένα άλλο αγόρι, σπρώχνοντάς τον προς το μέρος της. «Δώσε στον Νταν ένα φιλάκι!»

«Ναι! Υποστηρίζουμε τα δικαιώματα των γκέι!» φωνάζει ο Τσακ.

Ο Άντριου γελάει καλόκαρδα, αλλά καθώς περπατάει προς την Ντανιέλ κι απομακρύνεται από τους φίλους του, το χαμόγελο που είχε για μάσκα αντικαθίσταται από ένα βλέμμα ανησυχίας. Την οδηγεί προς τη σκάλα.

«Είσαι καλά;» ρωτάει, προσέχοντας να μιλάει σιγανά.

«Όχι κι άσχημα αν σκεφτείς ότι μόλις έκανα εγχείρηση αλλαγής φύλου», λέει η Ντάνιελ, προσπαθώντας να κάνει ένα απελπισμένο αστείο για να διώξει την ένταση, αλλά κανείς τους δε γελάει. Κρατάει ακόμα τα αντίγραφα από τη λίστα που έσκισε. «Τι είναι αυτό, Άντριου;»

«Είναι μια ηλίθια παράδοση. Γίνεται κάθε χρόνο».

Τον κοιτάζει επίμονα.

«Γιατί δε με προειδοποίησες;»

Ο Άντριου περνάει τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά του. Είναι ακόμα ξανοιγμένα από το καλοκαίρι, αλλά οι ρίζες έχουν αρχίσει να σκουραίνουν.

«Επειδή ποτέ δε σκέφτηκα ότι θα ήσουν στη λίστα, Ντανιέλ».

Αυτό την κάνει να νιώθει καλύτερα, αλλά όχι και πολύ.

«Ξέρεις ποιος την έγραψε;»

Η Ντανιέλ δεν είχε και πάρα πολλούς φίλους, αλλά απ' όσο ήξερε, ούτε και εχθρούς είχε. Σε καμία περίπτωση δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιον που θα την μισούσε τόσο πολύ, ώστε να κάνει κάτι τόσο αισχρό.

Ο Άντριου ρίχνει μια ματιά στα αντίγραφα που κρατάει στα χέρια της και κουνάει γρήγορα το κεφάλι του.

«Όχι, δεν ξέρω. Και Ντανιέλ, κοίτα... δεν μπορείς να τρέχεις και να σκίζεις τα χαρτιά. Η λίστα βρίσκεται παντού. Όλο το σχολείο την έχει δει. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα».

Η Ντανιέλ θυμάται το αγόρι που την χτύπησε στην πλάτη στην καφετέρια, τη ζέστη που ένιωσε στη ράχη της από την παλάμη του. Δεν ήθελε να κάνει κάτι λάθος. Δεν ήθελε να γελοιοποιηθεί κι άλλο.

«Συγγνώμη», λέει, επειδή έτσι νιώθει. Για πολλούς λόγους. «Πες μου τι να κάνω».

Ο Άντριου της χαϊδεύει το μπράτσο.

«Ο κόσμος θέλει να σε δει αναστατωμένη. Θέλουν να σε δουν ν' αντιδράς. Ακόμα μιλάνε για αυτό το κορίτσι, την Τζένιφερ Μπρίγκις, που φρίκαρε όταν μπήκε στη λίστα την πρώτη χρονιά της εδώ. Πίστεψέ με, αν κάνεις λάθος κίνηση τώρα, θα καταστρέψεις όλες τις υπόλοιπες χρονιές στο σχολείο».

Η Ντανιέλ νιώθει ένα σφίξιμο στο στήθος.

«Είναι τρελό αυτό, Άντριου. Αλήθεια, είναι τρελό».

«Είναι ένα ψυχολογικό παιχνίδι. Είναι σαν αυτό που μας έλεγαν όταν ήμασταν παιδιά: Αν υποκρίνεσαι ότι τα πειράγματα δε σ' ενοχλούν, στο τέλος θα σταματήσουν. Μη δώσεις σε κανέναν την ικανοποίηση να σε δει αναστατωμένη. Πρέπει να είσαι εντελώς ψυχρή». Καρφώνει το βλέμμα του στα μάτια της. «Να φορέσεις ένα ανέκφραστο προσωπίο. Εντάξει;»

Δαγκώνει τα χείλη της και κουνάει καταφατικά το κεφάλι, θέλοντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Ξέρει ότι ο Άντριου μπορεί να τα δει, αλλά ευτυχώς προσποιείται ότι δεν τα βλέπει. Προφανώς έχει βάλει κι αυτός το ανέκφραστο προσωπίο του.

Προσπαθεί να συνέλθει για ένα λεπτό και ακολουθεί τον Άντριου ξανά στο διάδρομο, λίγα βήματα πιο πίσω.

Η Χόουπ στέκεται στη μέση του διαδρόμου και ψάχνει γύρω της πανικόβλητη.

«Βιάσου, Ντανιέλ. Κατέβασα όλα τα αντίγραφα από αυτόν το διάδρομο κι από την πτέρυγα της Φυσικής. Πάνε να κοιτάξουμε και στο γυμναστήριο». Αγκαλιάζει την Ντανιέλ και ψιθυρίζει: «Μην ανησυχείς. Σου ορκίζομαι στη ζωή μου ότι θα βρούμε ποιος το έκανε και θα φροντίσουμε να πάθει ό,τι του αξίζει».

«Ξέχνα το, Χόουπ», λέει η Ντανιέλ. Πετάει τα αντίγραφα που κρατάει σε έναν κάδο.

«Τι; Τι εννοείς;» Η Χόουπ ρίχνει μια ματιά στον Άντριου που είναι ξανά με τους φίλους του. «Τι σου είπε ο Άντριου;»

«Μην ανησυχείς. Είπε ό,τι έπρεπε να πει».

Κι αναμφίβολα, έτσι ακριβώς ένωθε η Ντανιέλ.